

opusdei.org

W kierunku stulecia

W latach 2028-2030 Opus Dei będzie obchodzić stulecie swojego powstania. W ramach przygotowań do tej rocznicy proponujemy dokument zatytułowany "Droga do stulecia". Proponujemy w nim kilka pomysłów dla wiernych i przyjaciół, aby zastanowili się, w jaki sposób charyzmat będzie nadal dawał życie Kościołowi i społeczeństwu, począwszy od tych 100 lat.

09-01-2024

14 września Ojciec wezwał wiernych i przyjaciół Opus Dei do wzięcia udziału w przygotowaniach do zgromadzeń regionalnych na temat: *Droga do stulecia Dzieła. Aby pogłębić nasz charyzmat i odnowić nasze pragnienie służenia Bogu, Kościołowi i społeczeństwu*^[1].

Znaczenie zbliżającej się rocznicy zachęca nas do postawienia sobie pytania, jak odpowiedzieć na wyzwania obecnego czasu w duchu Opus Dei: chcemy świętować stulecie Dzieła w każdym miejscu, patrząc w przyszłość.

„Obchody stulecia - napisał do nas Ojciec - potrwają od 2 października 2028 r. do 14 lutego 2030 r., kiedy to minie sto lat od rozpoczęcia pracy Opus Dei wśród kobiet. Będą to zatem obchody z dwiema rocznicami jako wyraz jedności (...). Chciałbym, abyśmy wszyscy wzięli udział w

przygotowaniach” (przesłanie Ojca, 10 czerwca 2021). Dla tych z nas, którzy są częścią rodziny Dzieła, będzie to okazja do pogłębienia, w świetle wiary i łaski Pana, wielkości miłości Boga, który powołał nas osobiście, oraz piękna misji Dzieła w służbie Kościołowi i społeczeństwu.

Niniejszy dokument oferuje kilka pomysłów, które mogą zainspirować refleksje na temat stulecia, bramy do drugiego wieku historii Opus Dei. Ma on na celu pobudzenie nas wszystkich do uczestnictwa poprzez przedstawienie sugestii i doświadczeń, które zostaną następnie przeanalizowane podczas regionalnych tygodni pracy. Wnioski z tygodni pracy będą ważnym materiałem referencyjnym dla Zwyczajnego Kongresu Generalnego w 2025 roku, a także przewodnikiem w przygotowaniach do stulecia.

Dlatego też przygotowania do stulecia mają na celu nie tylko świętowanie, ale także wywołanie procesu głębszej refleksji, który pomoże nam coraz lepiej rozumieć, wcielać i przekazywać naszego ducha w służbie Kościołowi i wszystkim ludziom.

Stulecie oferuje nam przede wszystkim nową okazję do ponownego odkrycia sensu naszego istnienia: miłości Boga do każdego z nas, który powołuje nas w swoim Synu, z darem Ducha Świętego, abyśmy byli Jego dziećmi. Ojciec przypomniał nam kilka lat temu: **wierność chrześcijanina jest wiernością wdzięczności, ponieważ nie jesteśmy wierni idei, ale Osobie: Chrystusowi Jezusowi, naszemu Panu, który - każdy z nas może powiedzieć – „umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2,20). Świadomość, że jesteśmy osobiście kochani przez Boga,**

pobudza nas, dzięki Jego łasce, do wiernej i wytrwałej miłości.

Miłości pełnej nadziei w to, co Bóg uczyni w Kościele i w świecie, poprzez życie każdego z nas, nawet pośród naszej kruchości (Przesłanie Ojca, 10 października 2017 r.).

Dlatego przygotowanie do tej rocznicy zachęca nas do bycia prawdziwie, każdego dnia coraz bardziej, duszami kontemplacyjnymi pośród świata.

Wyzwania naszych czasów

Ta rocznica, powiedział nam również Ojciec, „**jest sprzyjającym momentem, aby rozważyć wyzwania stojące przed Kościołem i społeczeństwem oraz zadać sobie pytanie, co możemy wnieść do tych wyzwań**” (tamże). Święty Josemaría zaprasza nas do „kochania świata z pasją”. Odnosił się do realnego świata, w którym żyjemy, z jego możliwościami i sprzecznościami.

Świat jest żywą rzeczywistością, ewoluującą i zmieniającą się. „Każde pokolenie chrześcijan powinno odkupiać, powinno uświęcać swoje własne czasy” (To Chrystus przechodzi, nr 132). Miłość do świata zakłada jego poznanie i zrozumienie. W ten sposób stulecie zachęca nas do przyjrzenia się kontekstom naszych społeczeństw i naszych czasów, aby oświetlić je światłem Ewangelii.

Charyzmat Opus Dei rozwija się w okolicznościach, które pod wieloma względami nie przypominają tych sprzed stu lat. „Zmiana okoliczności historycznych - wraz z modyfikacjami, jakie wprowadza w strukturze społeczeństwa - może sprawić, że to, co było słuszne i dobre w danym momencie, przestanie takie być. Dlatego konstruktywna krytyka, która uniemożliwia paraliżujące i katastrofalne działanie inercji, musi być w was nieustanna” (św. Josemaría, List nr 29, nr 18). W tym

samym czasie, gdy zmieniają się wyzwania każdej epoki, odnawiają się pokolenia tych, którzy wcielają ducha Opus Dei, aby mogli dawać aktualne i życiodajne odpowiedzi z siłą pierwszych członków Dzieła.

Warto zatem zastanowić się nad obecną sytuacją dotyczącą pracy, rodziny, wzajemnych relacji, kultury, sprawiedliwości i pokoju, czyli tego, do czego uświęcania jesteśmy powołani; a także nad kwestiami, które w ostatnich latach zyskały szczególne znaczenie i naznaczyły nasze społeczeństwa, lub które mogą być istotne w nadchodzących dziesięcioleciach. Jest to kwestia lepszego zrozumienia, oczami dziecka Bożego, jaki jest ten świat i czego potrzebuje, świat, który kochamy z pasją i któremu chcemy służyć: to znaczy odkryć tak wiele dobrych rzeczywistości, które nas otaczają, a jednocześnie tak wiele aspektów, które nie są zgodne z

godnością osób. Mówiąc słowami świętego Josemaríi, jest to pytanie o to, jak pozostać otwartym na wszystko, co dobre, z „pozytywną i otwartą postawą wobec aktualnych przemian w strukturach społecznych i w sposobie życia” (*Bruzda*, nr 428); lub, innymi słowy, jak zaktualizować i zwiększyć nasze pragnienie niesienia orędzia Chrystusa do wszystkich środowisk, do tak wielu osób, które tego potrzebują.

Zastanówmy się także nad aktualnymi wyzwaniem Kościoła, które są naszymi: sekularyzacja i sposób głoszenia miłości Boga dzisiaj; rola świeckich i rodzin w ewangelizacji; dynamika tradycjonaldnowa; jedność i dialog; implikacje komunii kościelnej; i tak dalej. Charyzmat, który Bóg powierzył świętemu Josemaríi, jest ukierunkowany na „służenie Kościołowi tak, jak Kościół chce, aby mu służyło” (słowa świętego

Josemaríi podczas inauguracji Centrum Elis, 21 listopada 1965 r.).
Znajomość wyzwań stojących przed Kościołem w każdym kraju i Kościołem powszechnym doprowadzi nas do wzmocnienia naszej dyspozycyjności dla tej misji.

Odkryć na nowo dar Ducha Świętego

W swoim przesłaniu z 10 czerwca 2021 r. Ojciec proponuje, aby był to czas refleksji nad „**naszą tożsamością, naszą historią i naszą misją**”, z wizją przyszłości i pragnieniem osobistej odnowy.

Początek przygotowań do stulecia zbiegł się z publikacją Motu Proprio „*Ad charisma tuendum*”, w którym Ojciec Święty zachęca nas do skupienia uwagi na darze, jaki Bóg dał świętemu Josemaríi, aby żyć nim w pełni. Papież Franciszek zachęca nas, abyśmy dbali o charyzmat Opus Dei, „aby promować działania

ewangelizacyjne prowadzone przez jego członków” i w ten sposób „szerzenie powołania do świętości w świecie poprzez uświęcanie pracy oraz zobowiązań rodzinnych i społecznych”. Przesłanie, które Bóg chciał przekazać świętemu Josemaríi, ma niezwykłą siłę przyciągania i możliwości zastosowania, które pobudzają kreatywność.

Myśląc o tekstach, które mogłyby pomóc w tej refleksji przygotowawczej do tygodni pracy, może przyjść na myśl wiele pism świętego Josemaríi, które rozwijają aspekty charyzmatu Opus Dei. Spośród wielu możliwości sugerujemy tutaj trzy jego listy:

Pierwszym z nich jest **List nr 29**, napisany w celu podkreślenia aspektów misji wiernych Dzieła i przyjaciół, w uświęcaniu świata oraz życia małżeńskiego i rodzinnego. Jego treścią jest apel do wszystkich

chrześcijan, aby uczestniczyli z Jezusem Chrystusem w odkupieniu, aby nie pozostawali obojętni, aby działali jak zaczyn w cieście, aby byli „zaczynem, który przebóstwia ludzi a czyniąc ich Bożymi, czyni ich jednocześnie prawdziwie ludzkimi” (nr 7a) ^[2].

Drugim jest List nr 6 ^[3], który dotyczy różnych aspektów ducha Opus Dei. Święty Josemaría porusza różne tematy połączone wspólnym wątkiem specyfiki ducha, którego głosi, jego zakorzenienia w Ewangelii i podobieństwa do życia pierwszych chrześcijan.

Trzecim jest List nr 4 ^[4], który dotyczy miłości w przekazywaniu wiary. Święty Josemaría wyjaśnia, w jaki sposób należy prowadzić dialog ewangelizacyjny z mężczyznami i kobietami, którzy pragną zbliżyć się do wiary Kościoła, łącząc ducha wyrozumiałości i szacunku dla

wolności sumienia z wiernością depozytowi wiary.

Po uważnym przyjrzeniu się kontekstowi, w którym żyjemy i refleksjom dzielonym z otaczającymi nas ludźmi, z pewnością będziemy w stanie lepiej poszukiwać właściwych sposobów komunikowania słowem i życiem chrześcijańskiego przesłania i ducha Opus Dei, które właśnie ze względu na swój świecki charakter stanowi pomost dialogu w sferze pracy, rodzin, relacji międzyludzkich, bliskiego otoczenia, nauki, sztuki i polityki; Jest to ręka wyciągnięta na spotkanie wszystkich, którzy pragną zbliżyć się do prawdy, promować godność ludzi i stworzenia, czynić dobro, tworzyć piękno.

W obliczu złożonych sytuacji i szybkich zmian, słowa świętego Augustyna są nadal aktualne: „Mówią, że czasy są złe i trudne. Żyjmy dobrze, a czasy staną się

dobrze. My jesteśmy czasami! Czasy są takie, jacy my jesteśmy!” (*Serm.* 8, 8). Dlatego pierwszą odnową, której szukamy, jest odnowa każdego z nas. Aby przybliżyć świat do Boga, najpierw sami staramy się szukać tej bliskości: być kontemplatykami w zwyczajnym życiu.

Przeszłość, terażniejszość i przyszłość

Obchody stulecia łączą przeszłość, terażniejszość i przyszłość; wdzięczność i nadzieję, prośbę o przebaczenie i łaskę. Papież święty Jan Paweł II, na zakończenie Jubileuszu Roku 2000, zachęcał nas do patrzenia w przeszłość z wdzięcznością, do przeżywania terażniejszości z entuzjazmem i do patrzenia w przyszłość z nadzieją: „*Duc in altum*” (List apostolski *Novo Millennio Ineunte*, nr 1). W ten sam sposób błogosławiony Alvaro, w obliczu rocznic o szczególnym

znaczeniu, proponował: „Dziękuję, wybacz mi, pomóż mi więcej”.

Wyrażenia te mogą służyć jako inspiracja na stulecie.

Będzie to czas wdzięczności: uznania Bożego daru charyzmatu Dzieła, życia naszego Założyciela i wielu łask otrzymanych na przestrzeni lat.

Wdzięczności dla wszystkich osób, które starały się ożywić tego ducha w swoim środowisku. A także osobom i instytucjom, które nam

towarzyszyły: rodzicom i rodzinom wiernych Dzieła, mężczyznom i kobietom, którzy współpracowali ze świętym Josemarią, katolikom i niekatolikom, którzy hojnie pomagali i pomagają Opus Dei na całym świecie. Szczególnie pragniemy pamiętać o wszystkich tych, którzy byli częścią tej rodziny w pewnym momencie swojego życia w ciągu tych pierwszych stu lat, z którymi łączy nas szczególna więź.

Wraz z wdzięcznością będzie to czas prośby o przebaczenie: za osobiste i zbiorowe niedociągnięcia, za zaniedbania i za szkody, które każdy z nas wyrządził. Pamięć o przeszłości oznacza ponowne odkrycie początków i istoty charyzmatu, jego oryginalności i wartości. A także pogłębienie historii, osób i konkretnych momentów, z ich światłami i cieniami: historia - osobista lub instytucjonalna - jest częścią tożsamości.

Wreszcie, będzie to czas nadziei, z ufnością w Bożą łaskę oraz w aktualność i siłę charyzmatu Opus Dei, aby oświetlić najbardziej złożone rzeczywistości, teraz i w przyszłości. Ufamy w moc Ducha Świętego, a nie w nasze własne siły. W ten sposób przygotowujemy się również do kościelnego Jubileuszu 2025 roku, pierwszego w trzecim tysiącleciu, którego temat brzmi „Pielgrzymi nadziei” (Franciszek, *List*

do biskupa R. Fisichelli na Jubileusz 2025 roku, 11 lutego 2022 r.).

W tym pogłębianiu charyzmatu istnieje wymiar indywidualny, każdej osoby, ale także wymiar instytucjonalny, każdej z bardzo różnorodnych inicjatyw, które członkowie Dzieła wznosili z łaską Bożą przez dziesięciolecia. Myśląc o tych ostatnich, kluczową kwestią jest to, że każda z nich aspiruje do bycia siłą napędową znaczącego wkładu chrześcijańskiego w swojej dziedzinie: edukacji, zdrowia, ubóstwa, młodzieży, rodziny, komunikacji itp. i dlatego rozwija się z wielkodusznością, aby nadal szerzyć Ewangelię w szerokim i głębokim zakresie. Niech każda z osób zaangażowanych w te inicjatywy zastanowi się nad ich początkami i zobaczy, jak sprawić, by zawodowe i apostołskie wizje, które dały im życie, świeciły jeszcze jaśniej, aby kontynuować je z odnowionym

zaangażowaniem, zmienić kierunek, jeśli potrzeby społeczne, które je zrodziły, uległy zmianie lub zamknąć etap, który pozwoli na rozpoczęcie kolejnego, bardziej odpowiadającego aktualnym wymaganiom Kościoła i społeczeństwa.

Jest to zadanie polegające na zrozumieniu własnej tożsamości i historii, na zapewnieniu przejrzystości i próbie znalezienia własnej narracji. Aby to osiągnąć, pomocna będzie opinia pracowników, byłych uczniów, rodzin beneficjentów, a także środowiska, w którym działa: słuchanie różnych opinii i oddanie się do dyspozycji wszystkich, aby współpracować i reagować na potrzeby poszczególnych społeczności lokalnych.

Wśród najbardziej potrzebujących

Perspektywa jubileuszu otwiera nową możliwość, mówi Ojciec, aby

„rozpoznać miłość Boga w naszym życiu i nieść ją innym, zwłaszcza najbardziej potrzebującym” (Przesłanie, 10 czerwca 2021).

Znajdujemy Chrystusa w objawionym Słowie, w sakramentach, a także w innych, zwłaszcza w ubogich. Papież Franciszek powiedział nam: „Jesteśmy wezwani do odkrycia w nich Chrystusa, do użyczenia im naszego głosu w ich sprawach, ale także do bycia ich przyjaciółmi, słuchania ich, zrozumienia ich i przyjęcia tajemniczej mądrości, którą Bóg chce nam przekazać przez nich” (Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium*, nr 198). Święty Josemaría zwykł wspominać, że znajdował siłę do prowadzenia Opus Dei w ubogich i chorych, i że liczył na ich modlitwę jako najcenniejszą.

Niezależnie od naszej sytuacji, zawsze będziemy mieć wokół siebie ludzi w potrzebie. Miłość, która pobudza nas do spotykania się z nimi, jest ściśle związana z uznaniem, że każdy z nas potrzebuje Boga i innych, oraz z oderwaniem się od tego, co zamyka nas wyłącznie w osobistych interesach. Ubóstwo przypomina nam, że w Bogu i w relacjach międzyludzkich są nasze skarby, i że aby prowadzić hojną i radosną egzystencję, wszyscy musimy żyć w prawdziwym oderwaniu od dóbr materialnych w dzisiejszym konsumpcyjnym społeczeństwie. To osobiste doświadczenie otworzy nam oczy na odkrycie drugiego człowieka, jak mawiał święty Josemaría: „Ubodzy — mówił pewien nasz przyjaciel — są moją najlepszą lekturą duchową i główną intencją moich modlitw. Boleą mnie oni i boli mnie wraz z nimi Chrystus. A ponieważ mnie to boli,

wiem, że kocham Jego i że kocham ich” (*Bruzda* 827).

Poprzez naszą pracę zawodową -
poprzez nasze zwykłe życie -
możemy przyczynić się do szerzenia
Bożej miłości wśród tych, którzy
najbardziej jej potrzebują. Świat
rodziny, pracy i relacji społecznych
potrzebuje świadectw współpracy,
wzajemnego wsparcia i oszczędności
dla dobra innych, naszych braci i
sióstr, w świeckim sposobie
podążania drogą Jezusa. Nasz sposób
życia jest sercem wiarygodnej
ewangelizacji.

Bezprecedensowy rozwój, jaki
ludzkość osiągnęła w dziedzinie
technologii, ekonomii i komunikacji,
oferuje bogactwo zasobów, które
pomagają wyeliminować
nierówności i złagodzić napotykanne
braki: żywności, uczuć, mieszkań,
pracy, edukacji, praw, zdrowia,
wolności.... Postrzegamy te

niedostatki jako zaprzeczenie godności jednostki i właściwego funkcjonowania społeczeństwa. Te indywidualne i społeczne wyzwania, globalne i złożone, wymagają nowej „wyobraźni miłosierdzia” (List apostolski *Novo Millennio Ineunte*, nr 50), która poprzez bliskość z cierpiącymi przyczynia się do integralnego rozwoju osoby, będąc w ten sposób wyrazem osobistej troski Boga o każdego.

Nasz Założyciel stwierdza, że „człowiek czy społeczeństwo, które nie reaguje na nieszczęścia lub niesprawiedliwości i nie stara się ich złagodzić, nie jest na miarę miłości Chrystusowego Serca.” (*To Chrystus przechodzi*, nr 167). Również dzisiaj, w perspektywie stulecia, otrzymujemy „szczególną okazję do ożywienia służby potrzebującym w sposób osobisty lub zbiorowy, uświadamiając sobie jej znaczenie w przesłaniu świętego

Josemaríi” (Wystąpienie Prałata Opus Dei podczas Dni *Be to Care* 29 września 2022). Ten wykład Ojca oferuje cenne elementy do refleksji nad tym, co pociąga za sobą nowa wyobraźnia miłosierdzia.

W tych latach przygotowań do stulecia Dzieła możemy zadać sobie pytanie o społeczny wymiar powołania chrześcijańskiego, o aktualność i zakres doktryny społecznej Kościoła, o konsekwencje uświęcenia pracy w budowaniu bardziej ludzkiego i chrześcijańskiego społeczeństwa. Możemy również zadać sobie pytanie o możliwe dziedzictwo solidarności tego jubileuszu stulecia, jako namacalny wyraz wdzięczności, jakiej doświadczamy za otrzymane dary.

Bóg czyni wszystko nowe (Ap 21, 5)

„Najmłodszy będą mieli do odegrania fundamentalną rolę”,

powiedział Ojciec w swoim przesłaniu z 10 czerwca 2021 roku. To oni będą nieść przesłanie świętego Josemaríi przez następne sto lat. „Wszystko zostało zrobione i wszystko pozostaje do zrobienia”, mawiał czasami święty Josemaría.

Młodość nie jest tylko faktem biologicznym. To cecha, którą można zachować przez długi czas. „Dlatego to nie poddajemy się zwątpieniu, chociaż bowiem niszczy nas człowiek zewnętrzny, to jednak ten, który jest wewnątrz, odnawia się z dnia na dzień” (2 Kor 4,16). Boża łaska odnawia nas, jeśli się na nią otworzymy. I Bóg odnawia świat, wszystkie rzeczy, wszystkie środowiska, we współpracy z chrześcijanami, którzy chcą być ambasadorami Jego miłosierdzia.

Z okazji 25-lecia Opus Dei, święty Josemaría wezwał do „odnowienia wierności Bożemu wezwaniu, bycia

siewcami radości i pokoju pośród świata” (List na Boże Narodzenie, grudzień 1952). Teraz, gdy zbliża się setna rocznica, możemy na nowo odkryć piękno charyzmatu założycielskiego i myśleć o nim, żyć nim i przekazywać go z wiernością, kreatywnością i radością w obecnych okolicznościach w jakich jest Kościół i świat, zarówno osobiście, jak i instytucjonalnie. W ten sposób odpowiadamy na wezwanie papieża Franciszka, który od początku swojego pontyfikatu wzywa nas do „nowego etapu ewangelizacji naznaczonego ową radością” (Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium*, 1).

Najświętszej Dziewicy, Przyczynie Naszej Radości, i świętemu Józefowi, wzorowi wierności, powierzamy drogę do stulecia.

[1] Josemaría Escrivá ustanowił w Opus Dei Zgromadzenia Regionalne lub Tygodnie Pracy jako narzędzie refleksji, uczestnictwa i słuchania członków Dzieła. Od samego początku miały one charakter konsultacyjny i były kanałem, w którym każdy mógł wyrazić swoją opinię na tematy związane z duchem i sposobami szerzenia Opus Dei na całym świecie (José Luis González Gullón, "Las semanas de trabajo en los años fundacionales", *Studia et Documenta* 17, 2023, str. 268).

[2] List nr 29, nr 7.

[3] List nr 6.

[4] List nr 4.

pl/article/w-kierunku-stulecia/
(07-04-2026)